

V I Lenin

Hälsning till de italienska, franska och tyska kommunisterna

Den information vi får från utlandet är ytterst knapphändig. De imperialistiska vilddjurens blockad fungerar helt och fullt, de starkaste världsmakternas våld vräks mot oss för att utsugarnas välde skall återupprättas. Och all denna djuriska ilska bland Rysslands och all världens kapitalister döljs givetvis bakom fraser om "demokratins" stora betydelse!

Utsugarlägret är sig likt: det utger den borgerliga demokratin för att vara "demokratin" överhuvudtaget, och alla brackor, alla småborgare sjunger i kör med detta läger, alla, ända till herrar Friedrich Adler, Karl Kautsky och flertalet ledare för Tysklands "oavhängiga" (dvs av det revolutionära proletariatet oavhängiga, men av småborgerliga fördomar avhängiga) socialdemokratiska parti.

Men ju glesare vi i Ryssland får nyheter från utlandet, med desto större glädje iakttar vi kommunismens gigantiska framgångar överallt bland arbetarna i världens alla länder, framgångarna med att dessa massor bryter med de ruttna och förrådiska ledarna som, från Scheidemann till Kautsky, gått över på bourgeoisins sida.

Om det italienska partiet har vi endast fått veta att dess kongress med överväldigande majoritet antog anslutningen till Tredje internationalen och ett program för proletariatets diktatur. På så sätt har Italienska socialistiska partiet i handling anslutit sig till kommunismen, även om det tyvärr har behållit sitt gamla namn. En varm hälsning till de italienska arbetarna och deras parti!

Om Frankrike vet vi bara att det enbart i Paris redan finns två kommunistiska tidningar: L'Internationale med Raymond Péricat som chefredaktör och Le Titre Censuré med Georges Anquetil som redaktör. En rad proletära organisationer har redan anslutit sig till Tredje internationalen. Arbetarmassorna har obetingat sina sympatier på kommunismens och sovjetmaktens sida.

Om de tyska kommunisterna har vi endast fått veta att det i en rad städer finns en kommunistisk press. Dessa tidningar har ofta namnet Die Rote Fahne. Berlintidningen Die Rote Fahne kommer ut illegalt och för en heroisk kamp mot scheidemannnoskebödlarna, som med sina gärningar gör lakejtjänst åt bourgeoisin på samma sätt som de "oavhängiga" med sina ord och sin "ideologiska" (småborgerligt ideologiska) propaganda tjänar som dess lakejer.

Den heroiska kamp som förs av kommunisternas berlintidning Die Rote Fahne väcker stor hänförelse. Äntligen finns det i Tyskland hederliga och uppriktiga socialister, som förblivit ståndaktiga och orubbliga trots alla förföljelser, trots de gemena morderna på de bästa ledarna! Äntligen finns det i Tyskland kommunistiska arbetare, vilka för en heroisk kamp som förtjänar att kallas "revolutionär" i handling! Äntligen har det ur de proletära massorna i Tyskland vuxit fram en kraft, för vilken orden om "proletär revolution" har blivit sanning!

En hälsning till de tyska kommunisterna!

Hur stor skillnaden mellan herrar som Scheidemann och Kautsky, Renner och Friedrich Adler än må vara vad gäller deras personliga hederlighet, har de visat sig vara likadana småborgerliga, skändliga svikare och förrädare mot socialismen, anhängare till bourgeoisin, ty 1912 skrev och undertecknade de alla Baselmanifestet om det annalkande imperialistiska kriget och talade de då alla om "proletär revolution" och alla visade de sig i handling vara småborgerliga

demokrater, källborgerligt republikanska, borgerligt demokratiska illusioners riddare och den kontrarevolutionära bourgeoisins hantlangare.

De ursinniga förföljelser som vräcks över de tyska kommunisterna har stålsatt dem. Om de nu i viss mån är uppsplittrade, så vittnar detta om deras rörelses bredd och masskaraktär, om hur starkt kommunismen växer fram ur arbetarmassornas djup. Uppsplittning är ofrånkomlig för en rörelse, som förföljs så ursinnigt av de kontrarevolutionära borgarna och deras scheidemann-noskelakejer och som nödgas organisera sig illegalt.

Att en rörelse som växer så snabbt och får utstå så desperata förföljelser ger upphov till ganska skarpa meningsskiljaktigheter är också naturligt. Det är inget att vara rädd för. Det är en tillväxtsjukdom.

Må personer av typ Scheidemann och Kautsky visa sin skadeglädje i sina tidningar Vorwärts och Freiheit över meningsskiljaktigheterna bland kommunisterna. För dessa den ruttna källborgerlighetens hjältar återstår inget annat än att försöka dölja den egna rutenheten genom att peka finger åt kommunisterna. Men om man skall tala om vad saken gäller, så kan endast blinda ännu undgå att se sanningen. Och sanningen är att scheidemannarna och kautskyanerna på det skändligaste sätt har förrätt den proletära revolutionen i Tyskland, svikit den, de facto hamnat på den kontrarevolutionära bourgeoisins sida. I sin utmärkta broschyr "Mellan den första och den andra revolutionen" har Heinrich Laufenberg med anmärkningsvärd styrka, åskådlighet, klarhet och övertygelse visat och bevisat detta. Meningsskiljaktigheterna bland scheidemannarna och kautskyanerna är meningsskiljaktigheter inom partier i upplösning, döende partier, som har kvar ledare utan massor, generaler utan någon armé. Massorna lämnar scheidemannarna och går över till kautskyanerna för deras vänsterflygels skull (det framgår av varje referat om något massmöte), och denna vänsterflygel förenar – idélöst och feget – småbourgeoisins gamla fördomar om den parlamentariska demokratin med ett kommunistiskt erkännande av den proletära revolutionen, proletariatets diktatur, sovjetmakten.

De "oavhängigas" ruttna ledare erkänner i ord allt detta under trycket från massorna, men i handling förblir de småborgerliga demokrater, "socialister" av typ Louis Blanc och andra fåntrattar av år 1848, vilka Marx skoningslöst förhånade och brännmärkte.

Dessa meningsskiljaktigheter är verkligen oförsonliga. Mellan källborgarna, vilka liksom källborgarna 1848 tillber den borgerliga "demokratin" utan att inse dess borgerliga karaktär, och de proletära revolutionärerna kan det inte bli någon fred. De kan inte arbeta tillsammans. Haase och Kautsky, Friedrich Adler och Otto Bauer må slingra sig hur mycket som helst och skriva högar av papper och hålla ändlösa tal – de kommer ändå inte att kunna prata bort det faktum att de i handling ådagalägger en total oförståelse för proletariatets diktatur och sovjetmakten, att de i handling är källborgerliga demokrater, "socialister" i stil med Louis Blanc och Ledru-Rollain, att de i handling i bästa fall är lekbollar i bourgeoisins händer och i värsta fall dess direkta lakejer.

"De oavhängiga", kautskyanerna, de österrikiska socialdemokraterna *tycks vara* ett enhetligt parti; i verkligheten är partiets medlemsmassor *inte* solidariska med ledarna i det grundläggande, i det allra viktigaste, i det allra väsentligaste. Massorna kommer att *gå ut* i revolutionär kamp för sovjetmakt, så snart tidpunkten för en ny kris är inne, medan "ledarna" såväl då som nu förblir kontrarevolutionärer. I ord är det inte svårt att sitta mellan två stolar, och Hilferding i Tyskland och Friedrich Adler i Österrike ger utmärkta exempel på denna ädla konst.

Men personer, som sysslar med att försöka försona det oförsonliga, kommer i den revolutionära kampens eld att visa sig vara såpbubblor. Det visade 1848 års alla "socialistiska" hjältar, det har deras egna bröder, mensjevikererna och socialistrevolutionärerna, visat i Ryssland 1917-19, det visar den hemska eller gula Andra internationalens alla riddare.

Meningsskiljaktigheterna bland kommunisterna är av annat slag. Endast den som inte vill se kan här undgå att se skillnaden. Det är meningsskiljaktigheter bland representanter för en massrörelse som vuxit fram otroligt snabbt. Det är meningsskiljaktigheter på en och samma gemensamma, klippfasta, grundläggande basis: erkännande av den proletära revolutionen, kamp mot de borgerligt demokratiska illusionerna och den borgerligt demokratiska parlamentarismen, erkännande av proletariatets diktatur och sovjetmakten.

På en *sådan* basis är meningsskiljaktigheter inget att frukta: de är en tillväxtsjukdom och ingen ålderdomsskröplighet. Meningsskiljaktigheter av sådant slag har även bolsjevismen mer än en gång upplevt, den har också upplevt små splittringar på grund av sådana meningsskiljaktigheter, men i det avgörande ögonblicket, vid tidpunkten för erövringen av makten och bildandet av en sovjetrepublik, visade sig bolsjevismen vara enad, den attraherade allt det bästa från närstående strömningar i det socialistiska tänkandet, den förenade kring sig proletariatets *hela* avantgarde och de arbetande människornas *väldiga flertal*.

Så kommer det att bli också med de tyska kommunisterna.

Scheidemannarna och kautskyanerna har fortfarande diskussioner om ”demokrati” i allmänhet, de lever kvar i 1848 års idéer, de är marxister i ord, louisblanctyper i handling. De ordar om ”majoritet” och tror att jämlikhet på röstsedlarna innebär jämlikhet mellan den utsugne och utsugaren, mellan arbetaren och kapitalisten, mellan den fattige och den rike, mellan den hungrige och den mätte.

Scheidemannarna och kautskyanerna får det hela till att de hyggliga, hederliga, ädla, fredsälskande kapitalisterna aldrig har använt sig av rikedomens styrka, pengarnas makt, kapitalets makt, byråkratins och den militära diktaturens förtryck, utan verkligen avgjort sakerna ”som majoriteten vill”!

Scheidemannarna och kautskyanerna (delvis av hyckleri, delvis av extrem dumhet, fostrad genom decennier av reformistiskt arbete) *skönmålar* den borgerliga demokratin, den borgerliga parlamentarismen, den borgerliga republiken, och ger sken av att kapitalisterna avgör de statliga angelägenheterna enligt majoritetens vilja, och inte enligt kapitalets vilja, medels bedrägeri, förtryck, övervåld från de rikas sida mot de fattiga.

Scheidemannarna och kautskyanerna är beredda att ”erkänna” den proletära revolutionen, men endast på så sätt att man *under bevarande* av kapitalets och rikedomens makt, välde, förtryck och privilegier får flertalet att rösta (med en borgerlig apparat för den statsmakt som genomför valen) ”*för revolution*”!! Det är svårt att föreställa sig hela den avgrund av kälkborgerlig dumhet, som blottas genom en sådan uppfattning, hela avgrunden av kälkborgerlig lättrogenhet (Vertrauensduselei) gentemot kapitalisterna, gentemot bourgeoisin, gentemot generalerna, gentemot statsmaktens borgerliga apparat.

I verkligheten är det just bourgeoisin som alltid har hycklat genom att beteckna formell jämlikhet som ”demokrati” men i handling bruka våld mot de fattiga, de arbetande människorna, småbönderna och arbetarna med hjälp av ett oändligt antal bedrägeri-, förtrycks- osv metoder. Det imperialistiska kriget (som scheidemannarna och kautskyanerna skamligen skönmålat) har blottlagt detta för miljoner människor. Proletariatets diktatur är det enda medlet att försvara de arbetande människorna mot kapitalets förtryck, mot den borgerliga militärdiktaturens övervåld, mot de imperialistiska krigen. Proletariatets diktatur är det enda steget fram mot jämlikhet och demokrati *i handling*, inte på papperet, utan i verkligheten, inte i det politiska frasmakeriet, utan i den ekonomiska verkligheten.

Eftersom scheidemannarna och kautskyanerna inte insett detta har de blivit föraktliga förrädare mot socialismen och försvarare av bourgeoisins idéer.

* *
*

Det kautskyanska (eller "oavhängiga") partiet håller på att gå under och kommer oundvikligen snart att gå under och upplösas genom meningsskiljaktigheterna mellan de revolutionära medlemsmassorna och de kontrarevolutionära ledarna.

Det kommunistiska partiet kommer att stärkas och stålsättas, eftersom det upplever just sådana (i fråga om sakens kärna) meningsskiljaktigheter som bolsjevismen gjorde.

Meningsskiljaktigheterna bland de tyska kommunisterna går, såvitt jag kan bedöma, ut på frågan om "utnyttjande av de legala möjligheterna" (såsom bolsjevikerna sade åren 1910-13), om utnyttjande av det borgerliga parlamentet, de reaktionära fackföreningarna, "lagen om råden" (Betriebsratsgesetz), vilka scheidemannarna och kautskyanerna vanställt, om medverkan i sådana institutioner eller bojkott av dem.

Vi ryska bolsjeviker upplevde just sådana meningsskiljaktigheter år 1906 och åren 1910-12. Och vi ser klart att det helt enkelt är brist på revolutionära erfarenheter som gör sig gällande bland många unga tyska kommunister. Om de hade upplevt ett par borgerliga revolutioner (1905 och 1917), skulle de inte så obetingat förespråka bojkott, skulle de inte ibland hemfalla åt syndikalistiska misstag.

Detta är en tillväxtsjukdom. Den kommer att gå över i och med tillväxten för rörelsen, som utvecklas på ett så utmärkt sätt. Och dessa uppenbara misstag måste man bekämpa öppet och därvid försöka att inte överdriva meningsskiljaktigheterna, ty det måste stå klart för alla att kampen för proletariats diktatur, för sovjetmakt inom en icke avlägsen framtid kommer att undanröja en stor del av dessa meningsskiljaktigheter.

Både ur den marxistiska teorins synvinkel och med tanke på erfarenheterna från tre revolutioner (1905, februari 1917, oktober 1917) anser jag det vara obetingat felaktigt att avstå från att delta i det borgerliga parlamentet, i en reaktionär (legiensk, hompersk o d) fackförening, i ett ytterst reaktionärt arbetar"råd", vanställt av scheidemannarna o d.

Ibland, i ett enskilt fall, i ett enskilt land, är en bojkott riktig, såsom t ex var fallet med bolsjevikernas bojkott av tsarens дума 1905. Men samma bolsjeviker deltog i den betydligt reaktionärare och direkt kontrarevolutionära duman 1907. Bolsjevikerna deltog i valen till den borgerliga konstituerande församlingen 1917, men år 1918 upplöste vi den, till fasa för de kälkborgerliga demokraterna, kautskyanerna och andra socialismens renegater. Vi deltog i de ytterst reaktionära fackföreningarna, som var rent mensjevikiska och på intet sätt (vad gäller kontrarevolutionär karaktär) står efter Tysklands legienska, gemena och reaktionära fackföreningar. Inte ens nu, två år efter erövringen av statsmakten, har vi hunnit slutföra kampen mot resterna av de mensjevikiska (scheidemannska, kautskyanska, homperska m m) fackföreningarna: så långvarig är denna process! Så stort inflytande har de småborgerliga idéerna på enskilda platser eller inom enskilda yrken!

Vi var tidigare i minoritet i sovjeterna, i minoritet i fackföreningarna och i kooperativen. Genom långvarigt arbete och långvarig kamp – både *före* erövrandet av den politiska makten *och efter* dess erövrande – skaffade vi oss majoritet i *alla* arbetarorganisationer, därefter även i ickearbetarorganisationer och sedan även i småböndernas organisationer.

Endast skurkar eller fårskallar kan tro att proletariatet först måste erövra majoritet i röstningar, som företas *under bourgeoisins förtryck*, *under löneslaveriets förtryck*, och därefter erövra makten. Detta är höjden av dumhet eller hyckleri, det är att ersätta klasskamp och revolution med röstning under det gamla systemet, under den gamla makten.

Proletariatet för sin klasskamp utan att invänta någon röstning för att inleda en strejk, även om det för att strejken skall bli en total framgång krävs att majoriteten av de arbetande människorna (och följaktligen majoriteten av befolkningen) sympatiserar med den. Proletariatet för sin klasskamp för att störta bourgeoisin utan att därvid invänta någon som helst föregående (och av bourgeoisin genomförd, under dess förtryck pågående) röstning, varvid proletariatet mycket väl vet att det för att dess revolution skall bli en framgång, för att bourgeoisin framgångsrikt skall störtas är *obetingat nödvändigt* att ha sympatier från de arbetande människornas flertal (och följaktligen befolkningens flertal).

De parlamentariska kretinerna och nutida louisblancarna ”kräver” absolut en röstning och absolut en av bourgeoisin genomförd röstning för att fastställa dessa sympatier från de arbetande människornas flertal. Men detta är en pedanternas, gengångarnas eller de skickliga lurendrejarnas åsikt.

Det levande livet, de verkliga revolutionernas historia visar att ”sympatierna hos de arbetande människornas flertal” mycket ofta inte kan bevisas med några som helst röstningar (för att inte tala om röstningar som företas av utsugarna, under ”jämlighet” mellan utsugaren och de utsugna!). Mycket ofta bevisas ”sympatierna hos de arbetande människornas flertal” överhuvudtaget inte genom röstningar, utan genom tillväxt för ett av partierna eller ökning av dess antal medlemmar i sovjeterna eller framgång för en enstaka strejk, som av någon anledning fått väldig betydelse, eller framgång i ett inbördeskrig osv etc.

Vår revolutions historia har t ex visat, att sympatierna för proletariatets diktatur från de arbetande människornas flertal på Urals och Sibiriens oändliga vidder inte uppenbarades genom några röstningar, utan genom erfarenheterna av tsargeneralen Koltjaks årslånga herravälde över Ural och Sibirien. Därvid började Koltjaks välde också som välde för en ”koalition” av scheidemannar och kautskyaner (på ryska: ”mensjeviker” och ”socialist-revolutionärer”, anhängare av den konstituerande församlingen), på samma sätt som nu i Tyskland herrar Haase och Scheidemann genom sin ”koalition” banar väg för von Goltz’ eller Ludenforffs välde och döljer, skönmålar detta välde. Inom parentes sagt: Haases och Scheidemanns koalition i regeringen har upphört, men den politiska koalitionen mellan dessa förädare mot socialismen består. Bevis: Kautskys böcker, Stampfers artiklar i Vorwärts, kautskyanernas och scheidemannarnas artiklar om sitt ”samgående” osv.

Den proletära revolutionen är omöjlig om inte det arbetande folkets väldiga flertal sympatiserar med och stöder sitt avantgarde – proletariatet. Men dessa sympatier, detta stöd kommer inte med en gång, avgörs inte genom röstning, utan *vinns* genom långvarig, svår, besvärlig klasskamp. Proletariatets klasskamp *för* sympatier, *för* stöd från de arbetande människornas flertal tar inte slut med att proletariatet erövrar den politiska makten. *Efter* makterövringen *fortsätter* denna kamp, fast i *andra* former. I den ryska revolutionen utvecklades omständigheterna för proletariatet (i dess kamp för proletär diktatur) ytterst gynnsamt, eftersom den proletära revolutionen ägde rum när hela folket var väpnat och när alla bönderna ville att godsägarväldet skulle störtas, alla bönderna var upprörda över socialförrädarnas, mensjevikernas och socialistrevolutionärernas ”kautskyanska” politik.

Men till och med i Ryssland, där saker och ting gestaltade sig ytterst gynnsamt vid tidpunkten för den proletära revolutionen och där hela proletariatet, hela armén och alla bönderna på ett framträdande sätt lyckades ena sig, till och med i Ryssland har kampen av proletariatet, som utövar sin diktatur, proletariatets kamp för sympatier och stöd från de arbetande människornas flertal tagit månader och år. På två år har denna kamp nästan avslutats, men ännu inte helt avslutats till proletariatets fördel. Vi har på bara två år slutgiltigt tillvunnit oss sympatier och stöd från det överväldigande flertalet arbetare och arbetande bönder i Storryssland, inklusive Ural och Sibirien, men ännu inte slutgiltigt vunnit sympatier och stöd från flertalet arbetande

bönder (till skillnad från utsugande bönder) i Ukraina. Vi kan bli krossade (men håller likväl inte på att bli krossade) av ententens militärmakt, men *inom* Ryssland har vi nu så starka sympatier från ett så stort flertal av de arbetande människorna att världen aldrig tidigare har skådat en mer demokratisk stat.

Om man sätter sig in i denna komplicerade, svåra, långa, ytterst variationsrika, på tvära förändringar, vändningar och övergångar från en kampform till en annan rika historia om proletariats kamp för makten, så blir det klart hur fel de har som vill ”förbjuda” deltagande i det borgerliga parlamentet, i reaktionära fackföreningar, i tsaristiska eller scheidemannska arbetarombudskommittéer eller i fabriksråd osv o. d. Detta fel beror på att de mest uppriktiga, mest övertygade och heroiska revolutionärerna inom arbetarklassen saknar revolutionserfarenhet. Därför hade Karl Liebknecht och Rosa Luxemburg tusen gånger rätt, när de i januari 1919 såg detta fel, påpekade det men föredrog att bli kvar hos de i en inte särskilt viktig fråga felande revolutionärerna framför att vara tillsammans med förrädarna mot socialismen, med scheidemannarna och kautskyanerna, som inte gjorde fel i frågan om deltagande i det borgerliga parlamentet, men hade upphört att vara socialister och förvandlats till kalkborgerliga demokrater, till hantlangare åt bourgeoisin.

Men ett fel förblir dock ett fel, och man måste kritisera det och kämpa för att det skall rättas till.

Kampen mot socialismens förrädare, scheidemannarna och kautskyanerna, måste vara skoningslös, men den skall inte föras längs linjen för-eller-emot deltagande i borgerliga parlament, reaktionära fackföreningar o. d. Detta skulle betingat vara ett fel, och ett ännu större fel vore det att göra avsteg från marxismens idéer och från dess praktiska linje (ett starkt, centraliserat politiskt parti) i riktning mot syndikalismens idéer och praktik. Man måste eftersträva att partiet skall delta såväl i de borgerliga parlamenten som i de reaktionära fackföreningarna och i de à la Scheidemann beskurna och kastrerade ”fabriksråden”, delta överallt där det finns arbetare, där man kan tala till arbetarna, påverka arbetarmassorna. Man måste till varje pris förena illegalt arbete med legalt, systematiskt och oavlåtligt se till att det illegala partiet och dess *arbetarorganisationer* strängt kontrollerar den illegala verksamheten. Detta är inte lätt, men den proletära revolutionen har överhuvudtaget inte och kan inte heller ha några ”lätta” uppgifter, några ”lätta” kampmedel.

Denna besvärliga uppgift måste till varje pris lösas. Vad som skiljer oss från scheidemannarna och kautskyanerna är inte bara (och inte huvudsakligen) att de inte erkänner det väpnade upproret, medan vi erkänner det. Den grundläggande och fundamentala skillnaden är att de på alla verksamhetsfält (såväl i de borgerliga parlamenten som i fackföreningarna, såväl i kooperativen som i journalistiken osv) bedriver en inkonsekvent, opportunistisk eller rentav direkt svekfull och förrädisk politik.

Mot socialförrädarna, mot reformismen och opportunismen – den politiska linjen kan och måste följas på *alla* kampområden utan undantag. Då kommer vi att vinna arbetarmassorna. Och tillsammans med arbetarmassorna kommer proletariats avantgarde, det marxistiska centraliserade politiska partiet att på den rätta vägen leda folket fram till proletariats segerrika diktatur, till proletär demokrati i stället för borgerlig, till sovjetrepublik, till ett socialistiskt system.

Tredje internationalen har på några få månader vunnit en rad lysande, enastående segrar. Den snabbhet varmed den växer är häpnadsväckande. De partiella misstagen och tillväxtsjukdomarna är inget att vara rädd för. Genom att rakt och öppet kritisera dem kommer vi att upp-
nå, att de marxistiskt fostrade arbetarmassorna i alla kulturländer snart kör ut de scheidemannar och kautskyaner av *alla* nationer (dessa typer finns i alla nationer) som förrått socialismen.

Kommunismens seger är förutbestämd. Den kommer att segra.

Publicerat i oktober 1919 i tidskriften *Kommunistitjeskij Internatsional* nr 6

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 39, s 212-223